

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

efter husmoderafløsere, folk er ikke så syge om sommeren, som de er om vinteren —, og at de ansættes på månedsløn, ikke som kommunale tjenestemænd, men dog på det fastere, som det er at ansættes på månedsløn, og til supplerung af denne stab skal der være et løsere, timelønnet uuddannet personale, som måske senere kan blive uddannet og senere går over til at blive månedslønnet.

Det har også været understreget tidligere, at det er af betydning for hele det huslige fag, at der skabes nogle stillinger med fremtid i. Det er jo ofte blevet beklaget, at kvinderne ikke ønsker at blive livet igennem i det huslige fag, at det i stor udstrækning blot er et overgangsfag. Derfor har man også set hen til, at indenfor husmoderafløsningen var der dog nogen mulighed for at skabe en stilling med nogen fremtid i.

Jeg skal ikke komme ind på selve kursernes længde og hvad man iøvrigt skal lære, da jeg går ud fra, der vil blive lejlighed til at se på det i et udvalg og også få samråd med ministeren herom. Men jeg skal ikke nægte, at jeg blev noget chokeret, da jeg hørte det ærede medlem hr. Marius Buhl udvikle, at ministeren tænkte sig et sådant kursusvarighed nedsat til en måned. Jeg har en del kendskab til disse kursus, der i øjeblikket er på tre måneder. Jeg vil ikke nægte, at der måske kan være et og andet, man kan spare, men jeg kan ikke tro, at man kan få nogen tilfredsstillende løsning ved at skære ned til en måned.

Også jeg vil gerne lægge et ord ind for, at der bliver givet adgang til tilskud til kursus for tilsynsførende. Det er navnlig i de store byer, at det vil have nogen betydning, og så kunne der vel også være grund til, at vi i udvalget fik oplysninger om betalingskalkulaen for hjemmene og om, hvordan hjem med forskellige indtægter har anvendt husmoderafløsningen, for at se, om der var nogen grund til at ændre denne skala.

På mit partis vegne kan jeg give tilsagn om at ville forhandle om smidigere regler om uddannelseskravene efter de linier, der fremgår af, hvad jeg har sagt, men der må fastsættes sådanne retningslinier, at uddannelseskravet for husmoderafløsere i almindelighed ikke opgives.

Iøvrigt må jeg meget beklage, at ministeren først nu fremsætter forslag til revision af loven om husmoderafløsning, når ministeren, som jeg ved anden lejlighed har gjort opmærksom på, har standset godkendelsen af kursus allerede sidste sommer med det

resultat, at der ikke i mange måneder har kunnet afholdes kursus.

Niels Kr. Nielsen: Som det allerede er blevet anført af det ærede medlem hr. Asger Jensen, er den lovgivning, vi her behandler, af forholdsvis ny dato i dansk politik. Dens formål er at yde husmoderhjælp til private hjem i tilfælde af sygdom og rekonvalescens og i tilfælde af fødsel i indtil 14 dage efter denne. Således som loven er vedtaget, er den et tilbud til kommuner, som må anse det for formålstjenligt at ansætte en husmoderafløser. Det er altså ikke en obligatorisk ordning, men en ordning, hvor det bliver de i kommunerne valgte repræsentanter, der får den egentlige afgørelse, ligesom også flere kommuner i fællesskab kan løse opgaven, hvad der kan være af betydning, i alt fald for de mindre kommuner.

I pagt med den frie ordning, som præciseres i lovforslaget, må jeg anse det for et fremskridt, at der ikke længere stilles krav om, at en husmoderafløser skal gennemgå et kursus for at blive antaget som sådan. Som den højtærede minister gjorde opmærksom på ved fremsættelsen af lovforslaget, foreslås det, at hvis der i en kommune findes husmødre, der i alle henseender er fuldstændig egnede til opgaven, er det meningsløst at stille et krav om uddannelse, og bestemmelsen herom er da også erstattet med, at det nu foreslås i lovforslaget, at hvis vedkommende kvinde føler trang dertil, kan hun gennemgå et kursus.

Det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp beklagede, at loven ikke i stærkere grad var blevet taget i brug ude på landet, til trods for at de landbokvinder, hun har haft berøring med, har ytret ønske om, at ordningen kunne udvides hertil. Også jeg har noget kendskab til de danske landbokvinder, og jeg tror, man må sige det på den måde, at jo længere folk bor fra hinanden, jo mere kender de til hinanden, jo mere personlig ansvarsfølelse nærer de overfor hinanden; selvom de er travlt beskæftiget i deres hjem, føler de det som en pligt at hjælpe de mennesker, der trænger til det, og denne indstilling kan ikke forklejne de danske landbokvinder. Det er en naturlig konsekvens af denne indstilling, at loven ikke er taget i brug i landkommunerne i så stor udstrækning som i bykommunerne.

Hvad angår selve administrationen ude i kommunerne, mener jeg, at den fuldtud kan overlades til det lokale selvstyre, enten administrationen skal foregå gennem det sociale udvalg eller gennem et særligt udvalg;